

ЮБИЛЕЙНИЯТ КОНЦЕРТ НА ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ

По случай 70-годишнината на бележития наш композитор Панчо Владигеров в програмата на Мартенските музикални дни на тата 3 април се заемаше от негов авторски концерт. Както подобава за първомайстора на българската симфонична музика, концертът бе поверен на първия ни симфоничен институт — Софийската държавна филхармония. На диригентския пулт стоеше Александър Владигеров.

Концертът започна с произведението, което въведе началото на ярко националния период в творческия път на Владигеров и се превърна с течение на времето в символ на неговия стил — прочутата Българска рапсодия „Вардар“, известна и изпълнявана по цял свят.

Втората пиеса от юбилейната програма бе друг от шедевровете на Владигеров — Третият концерт за пиано и оркестър, създаден в 1937 г. Този концерт е бил свирен от самия композитор в над 30 градове на 12 европейски страни с диригентите като Талих, Фителберг, Кондрашин и други. (Искам да припомня, че на миналогодишния русенски фестивал Владигеров приключи с изпълнението на Втория си концерт с Русенската филхармония своята полувековна кариера на пианист-концертант). Сега Владигеров е предал тази творба в надеждни

те ръце на младия Иван Дренков, едно безспорно дарование с големи перспективи. Освен виртуозна техника, остър артистичен рефлекс, изящество и лекота, Дренков притежава и друго много ценно качество — свой оригинален изпълнителски стил. Изхождайки от основните принципи на Владигеровата музика, той насити изпълнението си с интересни, сякаш спонтанно възникващи в процеса на музицирането, хрумвания, които дори и когато са твърде свободни и смели, не изакървяват изискания вкус.

Във втората част бе изпълнено Сюита № 1 от балета „Три да за езерото“. В тази творба проличаха всички типични черти на Владигеровия симфонизъм — блестяща и колоритна оркестрация, мощни звукови и емоционални кулминации, елегичен унес, поетични звукоопитания, първична ритмическа сила и над всичко — благороден патристичен патос.

Още от самото начало на своята диригентска дейност младият Александър Владигеров постави изпълнението на произведенията на своя баща в центъра на художествените си търсения и стремежи. И скоро доказа с несъмнения си диригентски талант, че може да тълкува и реализира с оркестъра та-

зи музика по ярък и въодушаващ начин, пораждащ впечатлението за максимална близост до авторския замисъл. Паралелно с развитието му като диригент еволюираше и неговата концепция върху произведенията на Панчо Владигеров, които той изпълнява. На концерт със Софийската филхармония той убеди всички, че е навлязъл в период на артистична и диригентска зрялост, която вече дава богати плодове. В неговата интерпретация спонтанната и необуздана емоционалност е отстъпила място на по-съдържано, рационално и обективно отношение към партитурата, при

което разкриването на нейното вътрешно съдържание е станало по-задълбочено и мъдро. Той вече не се любува самоцелно, не се опитва от изтръгването предельно силно звучности, а търси логичната им мярка. От това динамическата амплитуда е станала по-убедителна и богата. Стремил се да омести острите, характеристични темброви петна, отмерва с повече вкус типичните Владигеровски акценти, логично изважда и степенува вътрешните мелодически линии, задържа в по-строгост движение вихрената танцуваност, облагородява и прави по-въгълбена лириката на бавните части и епи

зоди. Диригентската му техника и движения са станали по-ясни, по-точни и по-изразителни и това осезаемо е заздравило връзката му с оркестъра.

Владигеровата програма бе изнесена от Софийската филхармония на равнището на най-добрите й постижения. И музиката, която звучеше, и изпълнението на оркестъра (безспорно най-добрия от всички на фестивала) събудиха у всички дълбоко и радостно чувство на възторг и национална гордост.

ЕВГЕНИ ПАВЛОВ